ILLUSIÓ

ESCENA GRAN: REPENSEM-NOS

El mes de maig passat vam publicar el primer número de la revista *Repensem-nos*. Des d'Escena grAn teníem la necessitat d'expressar el què estàvem vivint, com a part del sector cultural, dins la situació tan estrambòtica i surrealista del confinament, moment en què es va fer encara més palès que necessitem la cultura per nodrir la nostra ànima i aferrar-nos a la creativitat dels nostres artistes, també, com a via d'escapament.

Moltes coses que fins a aquell moment ens semblaven inqüestionables o inamovibles ens posaven a prova i ens obligaven a reinventar-nos; a repensar-nos. Per això vam voler parlar amb els artistes, amb els espectadors, amb professionals sanitaris i fer-nos preguntes per intentar trobar respostes. I us vam presentar, durant dos mesos, cinc revistes cada dues setmanes amb diferents temàtiques com ara el somriure, la imaginació, la reivindicació, la creativitat i el viatge.

Ara tornem amb el sisè número i aprofitant aquests dies de Nadal. Sabem que han estat diferents i que hem trobat a faltar reunir-nos amb tota la família i els amics. Però des d'Escena grAn creiem que hi ha una cosa que sempre ens manté, sobretot aquests dies tan especials, i és la il·lusió.

Per això, en aquest número parlarem de la il·lusió. Com d'important és mantenir la il·lusió en el nostre dia a dia i amb la nostra gent? Com treballen la il·lusió els artistes? Com ens ajuden les noves tecnologies a comunicar-nos durant tots aquests mesos? Aquí coneixereu les opinions de companyies locals, especialistes en comunicació digital i sociologia i també la dels d'espectadors, part essencial d'Escena grAn. Ens acompanyeu a il·lusionar-nos de nou?

La bústia

Volem escoltar la vostra opinió! Si voleu fer-nos arribar les vostres reflexions o suggeriments sobre el moment que estem vivint actualment, ens podeu escriure a info@escenagran.cat. Intentarem publicar les vostres opinions en el proper número de la revista Repensem-nos. Gràcies!

REPENSEM-NOS

núm. 06
06.01.2021

© Jordi Garcia

Entrevista Repensem-nos: **Mag Lari** i **In Crescendo**.
Realitzada per **Martí Figueras**,
periodista cultural a la revista Núvol.

"Una il·lusió és una esperança, i tenir esperança és positiu"

La cultura està vivint un any terrible i aquells qui es dediquen a estar sobre un escenari i entretenir el públic viuen en una angoixa perenne. Però tímidament van sorgint bones notícies i l'esperança es regenera. I amb ella torna la il·lusió, un sentiment molt propi de Nadal. Precisament sobre la il·lusió parlem amb el Mag Lari i tres dels membres del cor granollerí In Crescendo: Lluís Pérez Cansell, María Rosa Rodríguez i Elena Oliver. El Mag Lari no necessita presentació i In Crescendo és el grup vocal que va guanyar la segona edició d'*Oh Happy Day*, un cor que es va crear expressament per al concurs. Tots, a la seva manera, creen il·lusions, però també viuen de les seves pròpies il·lusions.

Una il·lusió pot ser un "engany de la percepció" o una "esperança, amb fonament real o sense, d'aconseguir que passi quelcom que s'anhela o es persegueix". Tenir una il·lusió és enganyar-se? Ens falta il·lusió en aquests temps?
Maria Rosa: Tenir una il·lusió no és enganyar-se. Ens falten il·lusions ara mateix? Sí i no. Ara mateix ens falten més recursos que il·lusions.
Elena. La il·lusió és necessària, però també han de ser il·lusions realistes.
Lari: Tenir una il·lusió és positiu. És una cosa bona. És una paraula positiva. No és enganyar-se. Una il·lusió és una esperança, i tenir esperança és positiu.

La Covid és un aixafa-il·lusions?
Lari: La Covid és una merda, és una malaltia que està matant molta gent i que ens està fastiguejant a tota la resta.
Rosa Maria: Una mica aixafa-il·lusions sí que és.
Lluís: Per part del grup ens ha tocat força de prop en el sentit que ens ha obligat a cancel·lar molts concerts programats i costa recol·locar-los.

Com us han afectat al vostre dia a dia els diferents confinaments patits?
Lluís: Els confinaments els hem patit perquè no ens hem pogut trobar per als assajos, que és el que fa que la força d'un grup tiri endavant. Hem aconseguit assajar d'altres maneres, però això de no tocar-nos i no compartir un mateix espai és un rotllo.
Elena: Hem cantat per separat, després ho hem ajuntat tot i hem penjat els vídeos a les xarxes socials.
Lari: Em desespera força veure que no pots facturar i és una font de preocupació molt important. Això sí, tots hem après a reconèixer la nostra fragilitat, però també a trobar mil possibles solucions, des de reinventar-te a reestructurar la teva empresa i la teva vida.
Lluís: Sort que teníem un fons amb allò que havíem generat i l'hem anat buidant. Però si ens van confinant massa més, se'ns acabaran els recursos.

Alguns artistes han aprofitat aquesta parada per buscar la inspiració i crear nous projectes. Ha estat el vostre cas?
Lari: Jo ni m'he inspirat, ni he treballat, ni he fet res de bo creativament. He aprofitat per fer un trasllat a una

casa que és molt antiga, del segle XVI i que vull convertir en un Museu de Màgia. He fet de paleta, pintor, lampista, però no ha estat res creatiu.
Elena: En el nostre cas hem fet el que explicàvem. Tot i la complicada situació, hem anat gravant vídeos curts. Ho podíem fer per separat i ha estat més fàcil per anar publicant a les xarxes. Com deia en Lari, t'has de reinventar i nosaltres hem tirat cap aquí.

Quan l'activitat cultural es va reactivar, com va anar? Com va reaccionar la gent?
Lari: En el nostre cas, vam tenir sort que vam treballar el mes de setembre i va ser el millor setembre de la meva vida, mai havia facturat tant. Això ens ha donat una mica d'aire per poder continuar. Però que no ens confinin massa més perquè llavors, no sé què passarà.
Maria Rosa: Aquest estiu vam tenir l'oportunitat de fer un concert el juliol a l'aire lliure. I per mi va ser dels més emocionats. Tot i la distància i les mascaretes, la proximitat del públic i les ganes del grup de poder tornar a fer el que ens fa feliços se sentia i la gent va rebre també aquesta felicitat. La cultura i l'art creen il·lusions. I la il·lusió es tradueix en aquest feedback continu. Tu la vius i tu la transmets.
Lari: Doncs a mi em costa més. Ara, durant l'espectacle m'ho passo pitjor que abans perquè hi ha poca gent, estan tan separats, lluny, i a sobre amb mascareta... Sembla un museu de cera i la reacció costa que t'arribi.

Pregunta fàcil: Quina ha estat la gran il·lusió de la vostra vida?
Elena: Crear el grup i guanyar el concurs. Sens dubte. Tot va ser molt inesperat, va ser molt de cop. Pensàvem que no arribaríem enlloc i vam guanyar.
Maria Rosa: La nostra il·lusió era poder continuar cada programa. Una setmana més. I quan vam arribar a la final va ser com... Uau, t'imagines guanyar la final i anar de gira per Europa.

"Tots hem après a reconèixer la nostra fragilitat, però també a trobar mil possibles solucions, des de reinventar-te a reestructurar la teva empresa i la teva vida."
(Mag Lari)

"La cultura i l'art creen il·lusions. I la il·lusió es tradueix en aquest feedback continu. Tu la vius i tu la transmets."
(In Crescendo)

"La il·lusió més gran ha estat fer el que realment m'agradava. (...) No sóc conscient d'haver anat a treballar mai a disgust."
(Mag Lari)

I quan va passar, va ser increïble. Ja des del primer any vam poder fer molts concerts...
Lluís: Ha estat una il·lusió contínua, com si poguéssim omplir el sac d'il·lusions. Va ser una suma, un In Crescendo d'il·lusions.
Elena: A més a més, quan vam entrar al concurs érem estudiants, estudiàvem música, pagàvem per pujar a un escenari i poder cantar i de sobte, d'un mes a l'altre, ets com "professional". I això és molt fort.
Lari: La il·lusió més gran ha estat fer el que realment m'agradava. Les carreres artístiques són escales que vas pujant de mica en mica i cada dia intentes fer una cosa millor de la que has fet. T'has de plantejar petites metes que puguis assolir en un termini curt. Jo sempre he estat feliç. No sóc conscient d'haver anat a treballar mai a disgust.

Quins han estat els grans il·lusionistes de la vostra vida?
Lari: Copperfield i Tamariz. El Copperfield perquè feia coses molt espectaculars i era guapo... Jo volia ser Copperfield de petit. Bé, encara vull ser-ho. De fet, tots els mags del món volem ser Copperfield. I el Tamariz perquè és el gran mestre de la màgia de prop, de la màgia de contacte, i sobretot de l'humor. Sempre he intentat fer una barreja entre tots dos.
Lluís: Els meus il·lusionistes són grans compositors de bandes sonores o grups vocals amb els quals et pots emmirallar, per tenir com a referents. Jacob Collier, Hanz Zimmer, John Williams...

És important donar reconeixement als nostres mestres i referents. I parlant de mestres, Lari, tu precisament has obert una escola de màgia. Què tal això de formar els "Laris" del futur?
Lari: M'agrada molt exercir de mestre, però el que no vull fer a la meva escola és crear "Laris". Ja n'hi ha prou amb un. Jo el que vull és crear mags amb entitat pròpia, amb els seus trets diferencials. No hi ha escoles de màgia professionals i jo m'he trobat amb molts entrebancs, així que m'agrada estalviar-los-hi perquè puguin anar més de cara i aconseguir el que volen més de pressa.

I què tal és el feedback?
Lari: El *feedback* és molt guai. Ara, els mags estem molt fets a la nostra. Hi ha mags que ho fan molt malament i no ho saben, però continuen fent-ho. I em molesta si després volen ser professionals. Hi ha qui fa aparèixer un colom, un truc que és automàtic, i ho fa sense gràcia, mal vestit i fatal, però com que apareix el colom, el públic t'aplaudeix igual. En canvi, un cantant si ho fa malament, tot el públic el xiularà i sabrà que no canta bé. I amb els mags això no passa. Llavors, clar, quan vaig obrir l'escola vaig pensar que no s'apuntaria ningú perquè tots tenim un rei al cos. Afortunadament no ha estat així i molts mags joves s'han apuntat amb la intenció d'aprendre.

Arranjar una cançó original pot ser també quelcom il·lusori, com si es tractés d'emmascarar-la, no Lluís?
Lluís- A mi m'agrada desmuntar la cançó i tornar-la a construir d'una manera diferent. Imagina que una cançó és un hotel que té deu habitacions i el tires a terra, però l'has de construir mantenint aquestes deu habitacions perquè és l'essència de l'hotel. Has d'entendre que és el mateix hotel, però fet de manera diferent. Has de fer que aquesta cançó es reconegui, però alhora interpretar-la d'una altra manera. A més, arranjar, crear, tot s'aprèn també amb assaig-error. Una de les coses amb què més aprenc és esborrant. Quan crees una cosa et penses que és molt bona. Però després l'elimines i encara que t'hi hagis passat tres hores, sempre serà molt millor.

Lari, ets de grans espectacles o t'agrada més la màgia de proximitat?
Lari: M'agraden els shows vistosos i el contacte amb la gent. Petit i íntim no faig res. La màgia de prop no m'agrada. A mi m'agrada tenir contacte amb la gent, com una vedette, baixar i petardejar entre el públic. Quan vaig començar al Llantiol, feia un duet amb un presentador. Vaig estar anys amb el Joan Gimeno o amb el Joan Domínguez, dos showmans molt bons, i vaig pensar que el seu humor s'havia de barrejar amb la màgia.

El teu pròxim gran projecte és crear el Museu de la Màgia a la teva nova casa de Castellserà.
Lari: El projecte del Museu de la Màgia ja està fet, però encara no m'atreveixo a arrencar les obres. La idea és que el visitant viatgi per la casa i mentre passeja, vagin passant coses. És una casa antiga, molt bonica, i que al mateix temps és la casa d'un mag. El guió ja està fet. El més semblant seria com una espècie del túnel del terror, però tampoc és que faci molta por. És un concepte que jo no l'he vist. A més, hi haurà un restaurant, un teatret petit per poder fer petits espectacles de màgia, i un petit museu de la col·lecció d'objectes de Michael Jackson. La idea és obrir el 2022.

La màgia té cabuda en un espectacle d'In Crescendo? I la música en viu tindria cabuda en un show del Mag Lari?
Rosa María: Doncs no, encara no hem integrat la màgia als nostres espectacles.
Lluís: S'ha de dir que després d'alguns concerts, hi ha gent que ens diu "feu màgia amb la veu" o "ens heu fet passar un moment màgic". Aquest concepte apareix i és molt maco.
Lari: Incloure música en viu en un espectacle? Com a concepte romàntic sí, com a concepte pràctic, no perquè és molt car. He fet alguna cosa puntual, com un concert màgic amb l'Orquestra Simfònica de Sant Cugat, i feia màgia mentre ells tocaven; al final els acabava fent desaparèixer a tots, amb els instruments i tot, i tornaven a aparèixer al final de la platea. Sabeu? M'imagino un espectacle d'In Crescendo amb una mica de màgia. Hi ha alguns números de màgia que són corals i que mentre canteu els podríeu anar fent.
Elena: Ja tardem!
Lluís: Ei, parlem-ne. Estarem encantats. De fet, les coses col·laboratives, crear sinergies d'aquesta mena, ens encanten. Recordo un concert amb l'Orquestra de Cambra de Granollers per Nadal.
Lari: Quan em venen directors de teatre o escenògrafs i em demanen coses, sempre els dic el mateix: la màgia està al servei de l'espectacle, es pot aprofitar com un efecte especial, com un efecte que sigui per fer brillar. Que de cop passin coses que l'espectador no s'esperi i que no entengui com han passat. La màgia està al servei de tothom.
Lluís: I al revés, compondre les cançons pensant en com serà el truc. Arranjar la peça segons el truc. La cançó no funciona si no hi ha aquest truc de màgia. És, doncs, quan encara és més apoteòsic.
Lari: Això seria meravellós.

© Jordi Vilar

"Després d'alguns concerts, hi ha gent que ens diu 'feu màgia amb la veu' o 'ens heu fet passar un moment màgic'."
(In Crescendo)

" El projecte del Museu de la Màgia ja està fet, però encara no m'atreveixo a arrencar les obres..."
(Mag Lari)

"M'imagino un espectacle d'In Crescendo amb una mica de màgia. Hi ha alguns números de màgia que són corals i que mentre canteu els podríeu anar fent."
(Mag Lari)

Salvador Cardús i Ros
Professor de Sociologia a la UAB i periodista

© Albert Salamé

Falses i autèntiques il·lusions a les Xarxes Socials

Cada vegada que apareix a les nostres vides una nova tecnologia que revoluciona els estils de vida vigents, molt bona part de la població hi reacciona amb reserves si no amb por i alguns, encara, amb franca animadversió. Ho podem dir del rellotge, la impremta, la màquina de vapor, la televisió... i ara Internet. Particularment, la banda ampla, els telèfons dits intel·ligents i les xarxes socials han transformat les formes d'organitzar-nos i relacionar-nos en un procés de canvi que encara no sabem fins a on arribarà. I, a més, mai cap tecnologia no s'havia generalitzat —hi ha qui en diria "democratitzat"— tant i tan de pressa com aquesta vegada.

Al costat de les mirades apocalíptiques dels qui veuen en perill les tradicionals jerarquies de poder que els afavorien —econòmiques, polítiques, culturals i fins i tot familiars—, també hi ha aproximacions serenes que desmenteixen la suposada maldat intrínseca de la innovació. Pel què fa a les darreres tecnologies és molt recomanable el llibre d'Steven Johnson, *Everithing Bad is Good for You* (2005) publicat en català amb el títol *Si és dolent t'ho recomano* (2009). Ara bé, és cert que qualsevol tecnologia pot servir a bons o mals propòsits. Al capdavall, tot depèn de com ens n'apropiem i la utilitzem.

En qualsevol cas, les innovacions tecnològiques sempre han contribuït a mantenir la il·lusió del progrés. I dic il·lusió en els dos sentits possibles: la d'autoengany i la d'esperança. Que hi ha camp obert a l'autoengany a les Xarxes Socials —i per tant també a la desil·lusió— és una evidència a la vista de com han afavorit la circulació de rumors, falsedats o expressions d'odi, i han facilitat un clima de post-veritat i han polaritzat la vida social. Tot, sota l'empara de la il·lusió d'una falsa llibertat d'expressió.

Alhora, però, podem tenir fonamentades raons per a l'esperança i mantenir la il·lusió fefaent d'un progrés civilitzatori. Així, ens ajuden a gestionar amb èxit la gran complexitat social en què vivim. Ara mateix, un pas enrere en la disposició d'aquestes eines ens deixarien paralitzats.

També sabem que, tot i els riscos, les Xarxes Socials ens permeten trencar les velles i autoritàries hegemonies polítiques i ideològiques i democratitzar el debat públic.

L'accés universal a la informació és un altre enorme avantatge de les noves tecnologies. I qui diu informació, també diu accés a la cultura.

Ara bé, des del meu punt de vista, la més gran aportació que han fet les Xarxes Socials i que justifiquen que les rebem amb "il·lusió", és en l'acceleració i densificació de les relacions socials i interpersonals. També per les noves formes de cohesió social que compensen les lògiques individualistes. Per fer-ho més fàcil d'entendre, només cal que ens imaginem com hauríem hagut d'encarar els confinaments per la COVID-19 sense les Xarxes Socials. És a dir, sense les videoconferències familiars, el teletreball, les classes en línia, les consultes mèdiques virtuals i, és clar, sense l'intercanvi d'informació que ha accelerat la recerca sobre la malaltia i l'obtenció veloç d'una vacuna eficaç. Sí: val la pena il·lusionar-se en domesticar les Xarxes Socials, humanitzar-les i incorporar-les positivament a la Cultura d'aquest segle.

Detall de la portada del llibre: *Everithing Bad is Good for You*, d'Steven Johnson.

"Val la pena il·lusionar-se en domesticar les Xarxes Socials, humanitzar-les i incorporar-les positivament a la Cultura d'aquest segle."

Ferran López
director de Teknecultura

I ara què?

Durant aquests mesos no hem pogut mantenir el nostre ritme habitual de socialització i consum de cultura en viu. En paral·lel, el consum en digital s'ha disparat (Netflix va batre rècords de noves subscripcions a l'abril i arriben a 195M d'usuaris en aquests moments[1]). Enclaustrats a casa, recórrer a les pantalles ens "ha salvat la vida".
Està per veure si aquest increment de consum de cultura en digital és conjuntural o es consolidarà. I en cas de consolidar-se, està per veure com afectarà els pressupostos de les famílies i al mateix temps que disposem per a l'oci i la cultura en viu.
La pandèmia ha posat en evidència que el futur no es pot predir. És difícil augurar quins canvis d'hàbits culturals han arribat per quedar-se, però, si del present podem constatar alguna certesa és que els Netflix & co[2] coneixen molt bé el seu usuari. Li ofereixen continguts rellevants de forma personalitzada, aspiren a ocupar-li el màxim nombre d'hores d'entreteniment possible, i així, retenir-lo pagant una subscripció mensual que modifica radicalment la relació amb la barrera del preu i l'aversió al risc de l'espectador. Per a l'usuari és fàcil acostumar-s'hi.
Així doncs, tot fa pensar que la gestió dels públics serà més exigent, la rellevància més cara, i aconseguir temps d'atenció de l'audiència més difícil, també per als projectes de proximitat.
No pretenc dibuixar un futur distòpic. Aquestes plataformes digitals no són l'enemic de la cultura en viu (si ho fossin, faríem bé de començar a negociar un armistici). Tampoc ho és la digitalització. L'experiència en viu mantindrà la seva mala salut de ferro. Seguirà sent necessària, no sé si més que mai, però sí tant com sempre. Els projectes culturals que, a més, llegeixin bé els canvis en què els ciutadans ens relacionem amb la cultura, que ja eren tendència els darrers anys i ara s'han accelerat, sabran trobar nous formats i noves formes per relacionar-se amb la seva audiència en un món que, ja no hi ha dubte, també és digital.
La transformació digital no és igual d'imperativa per a tots els projectes culturals, però sí que és una finestra per créixer en audiència i incrementar l'impacte en tots els casos. No parlem d'enregistrar i emetre continguts en línia, una activitat que per a espais sense producció pròpia pot quedar lluny i ser innecessària. Parlem de repensar el projecte, definir la forma en què millor complirem amb la nostra missió en el món actual.
Quin oportú final d'article per a una revista que es titula justament així, Repensem-nos. En la meva opinió, una clara evidència de la correcta comprensió del moment per part d'Escena grAn. Amb orientació a la comunitat, valentia per a assumir canvis si són necessaris, avaluació i una mica de sort, el projecte serà un referent per la seva adaptació al repte de la digitalització des de la proximitat.

CULTURA

[1] Informe als inversors de Netflix del tercer trimestre 2020.
[2] Netflix és només un exemple paradigmàtic, la resta de plataformes audiovisuals o de videojocs, o les xarxes socials persegueixen el mateix objectiu utilitzant estratègies de continguts i formes de monetització diverses.

La veu del públic

Volem saber quina és l'opinió del públic d'Escena grAn sobre la creativitat i la imaginació. Això és el que ens han contestat:

Què li demanes al 2021?

Alba Espinasa (41)
Granollers

Doncs al 2021 li demano que la cultura es consideri un bé essencial de veritat, no només de paraula: que no tornin a tancar els teatres, que els pressupostos de cultura no baixin en picat, que puguem seguir gaudint de la il·lusió de les arts escèniques en directe, que compartim les propostes fantàstiques que hi podem trobar per emocionar-nos, divertir-nos i reflexionar. Ja hem vist que a casa s'està molt bé, però aquest 2021 tenim ganes de tornar a gaudir dels escenaris!

Nona Asensio (39)
Rubí

Al llarg d'aquest temps tan insòlit i convuls, provocat per un virus que ha posat potes amunt la humanitat, s'ha generat un volum tan gran de magma com per crear un munt d'històries que han obert pas a noves reflexions que, probablement, ni Sòcrates ni Shakespeare ni Tennesse Williams haurien imaginat mai! Al 2021 li demano, doncs, tancar la porta als nassos a aquest actor indesitjat i aixecar de nou el teló amb les ganes de ser receptora i creadora d'aquestes noves històries que, malgrat tot i sense voler-ho, entre tots hem construït.

Tomeu Zuzama (31)
Granollers

Després d'aquest 2020 tan excepcional en tots els sentits, si alguna cosa tenim a carretades aquest 2021 és il·lusió. Tenim la il·lusió de poder tornar a veure la família i els amics fora de les pantalles dels telèfons i dels ordinadors. Tenim la il·lusió de tornar a fer abraçades i petons *a dojo* i sense filtres. L'any passat vàrem recuperar l'essència de la llar i la vida familiar, el 2021 tenim la il·lusió de recuperar els carrers i els boscos, les festes i els teatres.

La veu d'Escena grAn
Estimem la cultura; hi apostem!

Si una cosa ha posat de manifest la situació que estem vivint arran la pandèmia és que tot canvia i es transforma.
Després d'un 2020 marcat per l'anul·lació de molts esdeveniments culturals, les limitacions en l'aforament, les fortes mesures de seguretat i la necessitat del distanciament social fan que la manera de fer espectacles culturals estigui canviant constantment. Tot i així, des d'Escena grAn ens hem adaptat i seguirem fent-ho de cara al 2021 per poder oferir-vos la millor programació cultural en els equipaments de Granollers i Canovelles. La il·lusió i voluntat hi són per part de tot l'equip ja que entenem el paper primordial que té la cultura en les nostres vides, una font d'alimentació que ens sosté i ens nodreix el cor.
El nostre públic és un gran militant! Té ganes de cultura, ganes d'espectacles i de concerts per omplir l'ànima. Dóna suport sabent que poden canviar coses, però vol viure i aposta per planificar sabent que tot canvia. S'adapta i resisteix i això ens anima a seguir programant i lluitant en aquests temps d'incertesa.
I ens qüestionem com arribar a nous públics i si ens calen nous formats per fer arribar tot el que es cou des d'Escena grAn.
Tenim els millors ingredients per cuinar a foc lent els millors espectacles i projectes socials i educatius que ens esperen aquest 2021, entre els quals el més important és la vostra fidelitat i confiança.
Gràcies per ser-hi i bon 2021!

© Arian Botey

escena grAn:

Equip d'Escena grAn:

Carles Ribell
Carme Ramon
Clara Martínez
Eva Chaparro
Laura Llamazares
Lídia Garcia
Maria Carme Espejo
Maria José López
Martí Pujadas
Miquel Fusté
Montserrat Casas
Montserrat Homs
Noelia Romero
Quico Viaplana
Sandra Arisa
Sílvia Emilio
Sílvia Giró
Susana Mateo
Tracy Sirés
Vicenç Sáez

Amb la participació de:

TeatreAuditoridegranollers
Carrer Torras i Bages, 50
Tel. 938 405 121
www.teatreauditoridegranollers.cat

LLEVANT TEATRE
Carrer Ponent, 58-60
Tel. 938 498 167
www.llevanteatre.cat

rocaumbert f.a.
Sala de concerts Nau B1
Carrer Prat de la Riba, 77
Tel. 938 619 441
www.rocaumbert.cat

can palots
ments obertes
Carrer Barcelona, 8
Canovelles
Tel. 938 468 054
www.canovelles.cat/canpalots

Rodo d'Espectacles Infantils
Associació Cultural Granollers
CINEMA EDISON
Carrer Joan Camps, 1
08401 Granollers
T. 93 861 55 98
www.acgranollers.cat

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Empreses Culturals

Diputació Barcelona | Àrea de Cultura

Gobierno de España | Ministerio de Educación, Cultura y Deporte | inaem

Disseny gràfic:
Glam, comunicació i disseny

www.escenagran.cat